

تزویقان تودورف

روح روشنگی: ترجمہ ایک اپنے دل کا سچا سچا بھائی ہے۔

یادداشت مترجم

فهرست

- کافت، روشنگری را بروز رفت آدمی از صفات خود می داند، صفاتی
که یادداشت مترجم این از کاریست شعور خود بدون سریرستی دارد ۷
- پیشگفتار رفت از صفات را به گونه های می توان خود مختاری انسان ۱۳
- ۱۵ ۱. پرژوهش روشنگری با تبره با در جزیان چزه هی
- ۳۱ ۲. ردها و تحریف ها
- ۴۵ ۳. خود مختاری
- ۵۹ ۴. لائیسیته
- ۷۵ ۵. حقیقت
- ۹۱ ۶. بشریت
- ۱۰۳ ۷. یکسان انگاری و جهان روایی
- ۱۱۷ ۸. روشنگری و اروپا
- ۱۳۵ سپاس گزاری
- ۱۳۷ کتاب شناسی
- ۱۳۹ فهرست اعلام
- ۱۴۱ واژه نامه فارسی - فرانسه

کانت، روشنگری را بروونرفت آدمی از صغارت خود می داند، صغارتی که به تعریف او، ناتوانی از کاربست شعور خود بدون سرپرستی دیگری است. این بروونرفت از صغارت را به گونه ای می توان خودمختاری انسان شمرد. می دانیم که جنبش روشنگری با نبرد با دو جریان چیره‌ی سده‌ی هژدهم یعنی کلاسیسیسم خشک‌اندیشانه و جرمیات و احکام مسیحیت، زمینه را برای خودمختاری انسان در پهنه‌های گوناگون فراهم آورد و راه جهش‌های چشمگیر در همه‌ی زمینه‌های زندگی بشری را گشود. خرد خودبینیاد، با نقد خرد استعلایی و برین و در پیوند با تجربه، موانع شناخت پدیده‌های طبیعی و اجتماعی و نقد ناکران‌مند ایده‌ها، اعتقادها، نهادها و ساختارها را برداشت. این جنبش سترگ، رفته رفته ساختمان‌های کهن اندیشگی رایه لرزه افکند و گام به گام پایگان‌های نابرابری بنیاد اجتماعی را درهم کوبید. از میان این ویرانه‌ها انسانی قد برافراشت که در پی شناخت و نقد همه‌ی چیز برآمد، آهنگ آن کرد که سرنوشت خود را

مشترک خود را باید بر کدام بُن‌پایه‌ی فکری و اخلاقی نهند؟
نویسنده‌ی کتابی که در دست دارید این بُن‌پایه‌ی را وجه انسان باورانه
(اومنیستی) روشنگری می‌داند و می‌کوشد با زنگارزدایی از چهره‌ی
روشنگری و نقد تحریف‌ها و گزافکاری‌های اصول آن، سره را از ناسره
 جدا سازد.

این کتاب نه شرح و توضیح اصول و اندیشه‌ی بنیادین روشنگری
بلکه شناخت و بازاندیشی روح روشنگری در پرتو رویدادها و
دگرگونی‌های سترگ دو سده‌ی گذشته است. نویسنده تنها به برشماری
خطوط اصلی اندیشه‌ی روشنگری و یا ارائه‌ی ستزی از آن‌ها بسته
نمی‌کند بلکه اندیشه‌ها و اصول روشنگری را روباروی رخدادهای
تراژیک تاریخی می‌نهد و سپس برآنندگی و شایستگی آن‌ها را در برابر
چالش‌های روزگار ما می‌ستجد و می‌گوید: «با انتقاد از روشنگری است
که هم به روشنگری وفادار می‌مانیم و هم آموزشش را به کار می‌بندیم».
تزوتان تودرف، نظریه‌پرداز و دانشمند بلغاری تبار فرانسوی که در
زمینه‌های زبان‌شناسی، نشانه‌شناسی، تاریخ و فلسفه به پژوهش‌های
مهمی پرداخته است، در سال ۱۹۳۹ در صوفیه در خانواده‌ای فرهنگی
زاده شد. پس از پایان تحصیلات توانست کشور زادگاه خود را به بهانه‌ی
ادامه‌ی تحصیل و درواقع برای گریز از رژیم کمونیستی ترک گوید و پس از
مدتی اقامت در فرانسه ملیت فرانسوی بگیرد. در سال ۱۹۶۸ پس از پایان
تحصیلات در کانون پژوهش هنرها و زبان وابسته به «مرکز علمی
پژوهش‌های علمی فرانسه» (CNRS) به کار آغازید. در همین دوره با
رولان بارت^۱، یکی از بزرگ‌ترین نمایندگان ساختارباوری، به همکاری
پرداخت و با ژرار ژنت^۲ مجله‌ی پوئتیک^۳ را بنیاد نهاد. این دو با همکاری
یکدیگر به تعریف و تعیین مفهوم‌های بنیادی روایت‌شناسی (دانشی که

به دست گیرد و یکسان‌انگاری را ارزش والای خود شمرد.

اما روشنگری واکنش دشمنانه‌ی نیروهایی را برانگیخت که
دگرگونی‌ها و زیر وزبرشدگی‌های پی‌آیند آن را برنمی‌تافتند یا به زیان
خود می‌دیدند. گرچه در دو سده‌ی گذشته این نیروها در پیکار
باروشنگری اغلب بازنده بوده‌اند، اما نه تنها از میان نرفتند بلکه دمی از
دشمنی با آن بازنایستادند و هرگاه زمینه را فراهم ببینند از نو سر بر
می‌کشند و به شکل‌های گوناگون باز بر آن می‌تازنند. در درون جنبش
روشنگری نیز برخی اصول آن تحریف یا به گزافکاری کشانده شد و یا
تغییر ماهیت یافت: خودمختاری رنگ فردگرایی افراطی به خود گرفت،
ایده‌ی پیشرفت رخت جبری‌گری تاریخی و پویش یک سویه پوشید،
شناخت بی‌کران و خرد خودبینیاد راه به علم‌زدگی و خردابزاری بردا،
ایده‌ی جهان‌روایی، چهره‌پوش غارت‌گری‌های استعماری شد و
یکسان‌انگاری و برابری خواهی به شکل آرمان‌شهرها و ایدئولوژی‌های
توتالیتاری درآمد.

افزون بر این، رویدادهای هولناک سده‌ی بیستم: دو جنگ جهانی،
پیدایش نظامهای توپالیت چپ و راست، جنگ‌های استعماری و
نواستعماری، کشتارهای گروهی، جنایت‌های جنگی، دیکتاتوری‌های
نظمی، کیش سود، ویرانی محیط‌زیست و... سبب شد به رغم
دستاوردهای سترگ روشنگری و از جمله جهان‌گستری ایده‌ی حقوق
بشر در نیم سده‌ی گذشته، برخی کسان بنیادهای اندیشه‌ی روشنگری را
به پرسش برند و به نقد ریشه‌ای آن‌ها پردازند.

با توجه به این نقدها و به ویژه پس از فروریزش نظام توپالیت
کمونیستی -که نقطه‌ی پایانی بر بسیاری آرمان شهرهای دو سده‌ی گذشته
نهاد- بازپیدایی بنیادگرایی‌های دینی و دستیازی به تروریسم کور و
سوءاستفاده برخی قدرت‌ها از اصول روشنگری (آزادی و حقوق بشر)
-این پرسش از نو پیش آمد که جامعه‌های مدرن بشری، بنیاد زندگی